

МАЛКИЯТЪ ХРИСТОСЪ.

Коледенъ разказъ.

Бим-мъ-бам-мъ, бим-мъ-бам-мъ — биеха коледнитѣ камбани. Малкиятъ Тошо се захласна въ тѣхния гласъ. Той не забеляза, какъ се откъсна отъ ржката на майка си. Додето да се огледа, видѣ се заобиколенъ отъ непознати хора, които изпълваха площада предъ голѣмата черква.

— Мамо, мамо! — завика Тошо и почна да тича между хората. — Мамо, кжде си?

Никой не му се обаждаше. Само камбанитѣ биеха весело: „бим-мъ-бам-мъ, бим-мъ-бам-мъ!“

Тошо заплака и се завтече къмъ камбанарията. Като стигна до нея, дигна ржчички и извика нагоре:

— Мамо, мамо!

Струваше му се, че камбанитѣ ще му помогнатъ да намери майка си. Но тѣ не искаха да го чуятъ, а все си биеха: „бим-мъ-бам-мъ, бим-мъ-бам-мъ!“

Тошо заплака отново. Какъ ще си отиде самичкъ? Той знае — майка му го търси сега. Но какъ ще го види срѣдъ толкова хора? По-добре е да се покаче на черковнитѣ стѣпала. Тамъ ще я чака. Тамъ по-лесно тя ще го забележи.

Тошо се сви на камената стѣлба. — „Ей сега ще зажумя, — мислѣше си той. — Като си отворя очитѣ, мама ще бжде при мене. Тя ще дойде. Тя знае, че не мога да получа самичкъ.“

Тошо жажумѣ. Сетне отвори очи. Но майка му я нѣмаше. Едри сълзи потекоха по бузитѣ му. Той пакъ жажумѣ...

Изведнажъ единъ тънъкъ гласецъ се обади до него: — Защо плачешъ?